

МОИ МЮСО

ДА УЛОВИШ МИГА

Превод от френски
Венера Атанасова

На моя син
На моя баща

Съдържание

Историята на нашите страхове 9

Първа част

Фарът на 24-те ветрове

Фарът 13

Наследството 23

Двайсет и четирите ветрове 31

Втора част

На неизвестни места

1992 година. Светлините на града 39

1993 година. Съливан 55

1994 година. Елизабет 87

1995 година. Граната вместо сърце 107

Трета част

Човекът, който изчезва

1996 година. Шекспир в парка 127

1997 година. Един необикновен ден 143

1998 година. Човекът, който изчезва 151

1999 година. Призрачните кораби 155

2000 година. Руската баня 163

2001 година. Двете кули 173

Четвърта част
Кланът Костело

2002 година. Третият порив.....	181
2003–2010 година. Ходът на времето	189
2011 година. Разбити сърца	195
2012 година. Един без друг	205
2013 година. Дъждовният сезон.....	217
2014 година. Истинският е другият	223
2015 година. Двайсет и четвъртият ден	233

Пета част
Незавършеният роман

Преглед на печата (2012–2015).....	237
Лекарството и болестта	245
Любовта е фар.....	253
Благодарности	259
Препратки	261

*Любовта има зъби и раните от ухапването ѝ
никога не заздравяват.*

Стивън Кинг

Историята на нашите страхове

Историята на нашия живот е историята на нашите страхове.

Пабло де Сантис

1971 година

– Не се страхувай, Артър. Скачай! Ще те хвана във въздуха.
– Ссс... сигурен ли си, татко?

Аз съм на пет годинки. Провесил крака, седя на горния матрак на двуетажното легло, което деля с брат ми. Разперил ръце, баща ми ме гледа доброжелателно.

– Хайде, приятел!

– Страх ме е...

– Казах ти, че ще те хвана. Вярваш на баща си, нали, приятел?

– Ами да...

– Тогава скачай, шампионе!

Още няколко секунди поклащам несигурно кръглата си глава. След това с широка усмивка скачам, готов да увисна на врата на мъжа, когото обичам най-много на света.

Но в последния момент баща ми, Франк Костело, нарочно прави стъпка назад и аз се просвам в цял ръст на пода. Челюстта и главата ми болезнено се удрят в паркета. Зашеметен, имам нужда от известно време, за да се изправя. Вие ми се свят и имам вдлъбнатина на скулата. Преди да избухна в сълзи, моят баща ми дава урок, който никога няма да забравя:

– В живота не трябва да вярваш на никого, разбираш ли, Артър?

Гийом
Мюсо Гледам го ужасен.

– На никого! – повтаря той със смесица от тъга и гняв към самия себе си. – Дори на собствения си баща!

Първа част

Фарът на 24-те ветрове

Фарът

Питам се какво ни е отредило миналото.

Франсоаз Саган

1.

Бостън

Пролетта на 1991 г.

ПРЕЗ ПЪРВАТА СЪБОТА НА юни, точно в 10 часа сутринта, баща ми най-неочаквано пристигна вкъщи. Носеше бадемов кекс и каноли с лимонов крем, които жена му бе приготвила за мен.

– Знаеш ли какво, Артър? Може да прекараме заедно деня – предложи той, като включи еспreso машината, сякаш си беше у дома.

Не бях го виждал от миналата Коледа. Облакътен на кухненската маса, гледах отражението си в хромираната повърхност на тостера – брадясало лице, рошава коса, тъмни кръгове под очите поради липса на сън и злоупотреба с ябълково мартини. Носех една стара тениска с щампа на рок бандата „Блу Ойстър Кълт“, която си бях купил, когато бях в гимназията, и избелели гащета с лика на Барт Симпсън. Предната вечер, след като бях изкарал четирийсет и осем часово дежурство, бях обърнал няколко чашки в повече в бар „Занзи“ с Вероника Йеленски – най-сексапилната и най-малко целомъдрената медицинска сестра в Масачусетската многопрофилна болница.

Красивата полякиня бе прекарала част от нощта с мен, но ѝ бе хрумнала блестящата идея да си тръгне два часа по-рано, отнасяйки малкото си пакетче с трева и хартията за цигари, като така бе избегнала неприятния

сблъсък с баща ми – една от големите клечки в хирургическото отделение на болницата, в която работехме и двамата.

– Най-добрият стимул за началото на деня е двойното еспресо – заяви Франк Костело, поставяйки пред мен чаша силно кафе.

Той отвори прозорците, за да се проветри стаята, в която все още миришеше силно на дрога, но се въздържа от коментар. Аз отхапах от единия сладкиш, като го наблюдавах с крайчеца на окото си. Баща ми бе отпразнувал петдесетгодишния си юбилей преди два месеца, но заради бялата му коса и бръчките, които набраздяваха лицето му, изглеждаше с десетпетнайсет години по-стар. Въпреки това той бе запазил красивата си външност, правилните черти на лицето и синеокия поглед на Пол Нюман. Тази сутрин се бе отказал от типичните си маркови костюми и изработени по поръчка мокасини в полза на стар панталон цвят каки, овехтял пуловер с яка и груби кубинки от дебела кожа.

– Въдиците и стръвта са в пикапа – подхвърли той, поглъщайки своето късо кафе. – Ако тръгнем веднага, ще бъдем на фара преди обяд. Ще хапнем набързо и ще можем да ловим ципура цял следобед. Ако уловът е добър, на връщане ще се отбием вкъщи. Ще изпечем рибата във фолио с домати, чесън и зехтин.

Говореше ми така, сякаш се бяхме разделили предната вечер. Звучеше ми малко неискрено, но не ми беше неприятно. Докато пиех кафето си на малки глътки, се чудех какво ли е предизвикало това внезапно желание да прекара времето си с мен.

През последните години ние почти не поддържахме връзка. Скоро щях да навърша двайсет и пет. Бях най-малкото дете в семейството, което имаше две момчета и едно момиче. С великодушното съгласие на баща ми брат ми и сестра ми бяха поели семейния бизнес – основана от дядо ми малка рекламна агенция в Манхатън – и го бяха направили достатъчно процъфтяващ, за да се надяват да го продадат през следващите седмици на голям медиен холдинг.

Аз винаги бях стоял настрана от техните дела. Бях част от семейството, но „отдалече“, нещо като чичо бохем, отишъл

да живее в чужбина, с когото се срещаш без неудоволствие на вечерята по случай Деня на благодарността. Истината е, че при първия удобен случай бях заминал да уча възможно най-далече от Бостън: четири години в медицинския университет в Дюк, Северна Каролина, четири години в медицинския институт в Бъркли и едногодишен стаж в Чикаго. Бях се върнал в Бостън едва преди няколко месеца за втората година от специализацията си по спешна медицина. Работех почти по осемдесет часа седмично, но харесвах тази работа и покачването на адреналина, което тя предизвикваше. Обичах хората, обичах да работя при критични обстоятелства и да се боря с действителността в най-бруталните ѝ форми. През останалото време меланхолично обикалях баровете на Норт Енд, пуших трева и чуках леко щури и несантиментални момичета като Вероника Йеленски.

Баща ми дълго време не бе одобрявал начина ми на живот, но аз не му бях дал никакви козове срещу мен: бях финансирал сам медицинското си образование, без да му искам нито стотинка. След смъртта на майка ми, едва осемнайсетгодишен, бях намерил сили да напусна дома ни и да не очаквам нищо от него. Това отчуждение не изглеждаше да му тежи. Той се ожени повторно за една от любовниците си – чаровна и интелигентна жена, която имаше заслугата да го понася. Посещавах ги два три пъти годишно и този ритъм явно допаднаше на всички.

Ето защо тази сутрин изненадата ми беше още по-голяма. Подобно на изскочило от кутия дяволче, баща ми се появяваше отново в живота ми, хващайки ме за ръкава, за да ме поведе по пътя на помирението, каквото вече не очаквах.

– Е, харесва ли ти предложението за този риболов? – попита настойчиво Франк Костело, неспособен повече да скрива раздразнението си от моето мълчание.

– Съгласен съм, татко. Просто ми дай време да взема един душ и да се преоблека.

Доволен, той извади от джоба си кутия цигари и запали една със старата си сребърна запалка с капаче, която помнех още от детството си. Изразих учудването си:

– След ремисията ти от рака на гърлото мислех, че си спрял...

Стоманеният му поглед ме прониза.

– Ще те чакам в пикапа – отговори той, като стана от стола си и издиша голямо облаче синкав дим.

2.

ПЪТУВАНЕТО ОТ БОСТЪН ДО източното крайбрежие на Кейп Код отне по-малко от час и половина. Беше красива утрин в края на пролетта. Небето беше ведро и сияйно, слънцето струеше през предното стъкло и разпръскваше златисти пращинки върху арматурното табло. Верен на навика си, баща ми не си направи труда да завърже разговор, но мълчанието не беше тежко. През уикенда той обичаше да кара своя пикап шевролет, като слушаше до безкрай едни и същи касети на радиокасетофона на колата – най-доброто от Франк Синатра, концерт на Дийн Мартин и неизвестен албум с кънтри музика, записан от дуета „Евърли Брадърс“ в края на тяхната кариера. Залепен на задното стъкло, рекламен стикер превъзнасяше кандидатурата за сенатор на Тед Кенеди по време на кампанията през 1970 г. От време на време баща ми обичаше да се прави на простоват селяк, но той беше един от най-прочутите хирурзи в Бостън и преди всичко притежаваше акции в компания, която струваше десетки милиони долари. В бизнеса всички онези, които се бяха оставили да бъдат заблудени от ролята му на простоват селяк, бяха останали излъгани в очакванията си.

Прекосихме моста Сагамор, изминахме още четирийсетина километра, преди да спрем в „Морска храна при Сам“, за да си купим сандвичи с омар, пържени картопки и един стек светла бира.

Малко след пладне пикапът пое по чакълената алея, която водеше до северния край на залива Уинчестър.

Мястото беше диво, заобиколено от океана и отвесни скали и почти постоянно брулено от вятъра. Там, на един изолиран терен, ограничен от морските скали, се издигаше „24 Уиндс Лайтхаус“ – Фарът на 24-те ветрове.

Старата сграда за сигнализация представляваше осмоъгълна дървена постройка, висока около дванайсетина метра. Тя се издигаше до къща, облицована с боядисани в бяло дъски

и островърх покрив с шистови плочи. През топлите слънчеви дни къщата беше хубав ваканционен дом, но бе достатъчно да се заоблачи или да се свечери и приличащият на пощенска картичка пейзаж придобиваше мрачния и призрачен облик на картините на Албърт Пинкам Райдър¹. Постройката бе собственост на семейството от три поколения. Дядо ми, Съливан Костело, я беше купил през 1954 г. от вдовицата на авиационен инженер, който пък я беше спечелил на търг, проведен от правителството на САЩ през 1947 г.

Въпросната година поради липса на средства федералното правителство се бе освободило от стотици имоти, които вече не били от стратегическо значение за страната. Такъв бил случаят и с Фарът на 24-те ветрове, станал ненужен след изграждането на по-модерен фар на хълма Лангфорд, петнайсет километра по̀ на юг.

Много горд със своята придобивка, дядо ми се заел с обновяването на фара и къщата, за да ги превърне в удобно лятно жилище. Точно когато се занимавал с това, той мистериозно изчезнал в началото на есента на 1954 г.

Колата му била намерена паркирана пред къщата. Шевролетът кабриолет „Бел Еър“ бил със свален гюрук, ключовете стояли на таблото. През обедната си почивка Съливан имал навика да сяда да хапне на скалите. Бързо заключили, че се е удавил случайно. Макар че тялото му никога не било изхвърлено от приливите, дядо ми бил обявен за мъртъв, удавен край бреговете на Мейн.

Въпреки че не го познавах лично, често бях чувал хората, общували с него, да го описват като самобитна и колоритна личност. Носех като презиме неговото малко име, както и часовника на Съливан „Луи Картие“ от началото на 50-те години – правоъгълен, със сини стоманени стрелки, тъй като брат ми беше пожелал да го вземе.

¹ Американски художник (1847–1917), известен с поетичните си и мрачни алегорични творби и морски пейзажи, както и ексцентричния си характер. (Всички бележки под линия са на преводача.)